

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 110/2015-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 4. marca 2015 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Michalom Bečarikom, Advokátska kancelária Bečarik & partners, s. r. o., Letná 43/37, Spišská Nová Ves, vo veci namietaného porušenia jeho práva podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Obdo 31/2012 z 30. septembra 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 17. decembra 2014 doručená sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. Michalom Bečarikom, Advokátska kancelária Bečarik & partners, s. r. o., Letná 43/37, Spišská Nová Ves, ktorou namieta porušenie svojho práva podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len

„dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 1 Obdo 31/2012 z 30. septembra 2014 (ďalej len „uznesenie najvyššieho súdu“).

Sťažovateľ v sťažnosti uvádza:

„Prípustnosť ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy... zakladám na presvedčení, že konaním súdov došlo k porušeniu mojich základných práv garantovaných zák. č. 209/1992 Zb. Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd, konkrétne čl. 6 Právo na spravodlivé súdne konanie. Sťažnosť podávam voči uzneseniu Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Obdo/31/2012, ktorým NS SR odmietol moje dovolanie ako neprípustné.

Najvyšší súd Slovenskej republiky svoje rozhodnutie zdôvodnil nasledovne:

Keďže prípustnosť dovolania nemožno vyvodiť zo žiadneho ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku Najvyšší súd Slovenskej republiky odmietol dovolanie žalovaného podľa § 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné. So zreteľom na odmietnutie dovolania (z procesných dôvodov) sa nezaoberal vecnou správnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky týmto svojim konaním porušil moje právo na spravodlivé súdne konanie, nakoľko sa nezaoberal vecnou správnosťou napadnutého rozhodnutia, ktoré však podľa môjho názoru vyplýva zjavne z nesprávneho posúdenia skutkového stavu veci a nesprávneho vyhodnotenia dôkazov.“

Sťažovateľ sťažnosti ďalej popisuje skutkový stav veci:

„Žalobca SPOOL, a.s., si žalobou podanou na Okresnom súde v Lučenci uplatnil voči žalovanému (sťažovateľ)... nárok na zaplatenie sumy 2.463,85 EUR s prísl.- úrokom z omeškania, a to za teplo a TÚV, ktorú dodával v rokoch 2003 a 2004 do nebytových priestorov na [REDAKOVANÉ], ktoré žalovaný mal prenajaté a užíval ich na prevádzku svojej predajne. ...

Okresný súd v Lučenci rozsudkom č. k. 14Cb 73/04 zo dňa 15.12.2004 rozhodol, že žalobu žalobcu o zaplatenie 74.226,- Sk s prísl. zamietla a žalobcovi prikázal, aby

žalovanému nahradil trovy konania v sume 3.710,- Sk v lehote 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Voči tomuto rozsudku sa žalobca odvolal.

Odvolací súd vyhovel odvolaniu žalobcu, avšak s tým, že neuznal jeho tvrdenie, že zmluva č. 11/2000 bola v rokoch 2003 a 2004 platná a konštatoval, že platnosť zmluvy skončila dňom 31.12.2001. Rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie.

Okresný súd v Lučenci následne rozsudkom č. k. 14Cb/73/2004 zo dňa 01.08.2006 rozhodol, že žalobu žalobcu o zaplatenie 74.226,- Sk s prísl. zamietal a žalobcovi prikázal, aby žalovanému nahradil trovy konania v sume 3.710,- Sk v lehote 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Voči tomuto rozsudku sa žalobca odvolal.

Odvolací súd... rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie.

Okresný súd v Lučenci rozsudkom č. k. 14Cb 73/2004-574 zo dňa 23.10.2009 rozhodol, že žalobu žalobcu o zaplatenie 2.463,85 EUR s prísl. zamietal...

... Súd zamietol aj vzájomný návrh žalovaného o zaplatenie 15.908,09 EUR s prísl., pričom žiadnemu z účastníkov konania nepriznal právo na náhradu trov konania. Voči tomuto rozsudku sa žalobca odvolal.

Odvolací súd spochybnil platnosť zmluvy o dodávke tepla č. 86/2003 zo dňa 21.05.2003 s poukazom na stanovisko znalcov, odlišné písmo na strane t až 4 oproti strane 2 a 3, ako aj vzhľadom na gramatické a štylistické chyby... odvolací súd rozsudok okresného súdu zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie. ...

Okresný súd v Lučenci rozsudkom č. k. 14Cb 73/2004-926 zo dňa 20.07.2011 rozhodol, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi 2.463,85 EUR na jeho účet do 3 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia. Voči tomuto rozsudku sa žalovaný odvolal.

Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom č. k. 43Cob/274/2011, IČS: 6604113506 zo dňa 28.02.2012, Potvrdil rozsudok Okresného súdu v Lučenci č. k. 14Cb 73/2004-926 zo dňa 20.07.2011. “

Sťažovateľ poukazuje na to, že „Krajský súd v Banskej Bystrici vo svojom rozsudku 43Cob/274/2011 vychádzal z prepočtu na m² plochy nebytového priestoru, ktorý žalovaný užíval. Žalovaný však poukazuje na skutočnosť, že pre rozúčtovanie tepelnej energie

v dotknutom období neexistovala na Slovensku právna norma, ktorá by takýto spôsob rozúčtovania upravovala (všeobecne bol spôsob rozúčtovania upravený zákonom č. 70/1998 Z. z. v § 31). Súdom určený spôsob rozúčtovania spotreby tepelnej energie upravila až vyhláška 630/2005 Z. z. vydaná ÚRSO. Preto žalovaný považuje takýto postup súdu za neprípustný a presahujúci rámec jeho právomoci. ...

Žalovaný nesúhlasí s tvrdením Krajského súdu v Banskej Bystrici, keď vo svojom rozsudku 43Cob/274/2011 na strane 24 konštatuje, že žalovaný nepreukázal uzavretie zmluvy č. 86/2003 zo dňa 21.05.2003, a preto aj jeho nároky z tejto zmluvy považuje za nepreukázané. ...

Odvolací súd (KS v BB) vo svojom uznesení č. 43 Cob 343/09-684 vyslovil právny názor, že bolo povinnosťou žalovaného preukázať zvýšený odber elektriny z dôvodu tvrdenej vykurovania priestorov elektrickým ohrievačom.

Súd je povinný dôkazy navzájom si odporujúce hodnotiť a ďalej zdôvodniť, prečo niektoré z nich pokladá za nevierohodné, prečo niektoré odmietol vziať pri formulovaní rozsudku do úvahy, prípadne aj prečo sa niektorými dôkaznými návrhmi odmietol zaoberať úplne. V odôvodnení je súd povinný zaoberať sa nielen odôvodnením toho, prečo nevykonal niektoré z navrhovaných dôkazov, ak sa tak stalo, ale tiež zdôvodnením, prečo niektoré skutočnosti považuje za nepreukázané (Nález Ústavného súdu ČR sp. zn. IV. ÚS 185/96 zo dňa 29. novembra 1996). Takéto odôvodnenie dôkazov neobsahuje ani jedno rozhodnutie či už prvostupňového alebo odvolacieho súdu. ...

Keďže súd nevyhodnotil dôkazy v ich vzájomnej súvislosti jeho rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

Súdom vyvodený záver o neunesení dôkazného bremena na strane žalovaného z dôvodu nepredloženia faktúr preukazujúcich zvýšenie odberu elektrickej energie pri vykurovaní priestorov elektrickým ohrievačom a súčasné priznanie nároku žalobcovi je porušením § 132 Osp - súd nevyhodnotil dôkazy v ich vzájomnej súvislosti. Nemožno sa stotožniť so záverom o priznaní nároku ktorejkoľvek zo sporových strán ak ani jedna neunesla bremeno tvrdenia ani bremeno dôkazu, vychádzajúc pravdepodobne z teórie väčšej pravdepodobnosti.“.

Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd takto rozhodol:

„Ústavný súd SR napadnutý rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. IObdo/31/2012 zo dňa 30.09.2014 zrušuje a vec vracia na nové prejedanie a rozhodnutie.

██████████ priznáva trovy právneho zastúpenia vo výške 284,08 €, ktoré je Najvyšší súd Slovenskej republiky povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu...“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažnosť sťažovateľa prerokoval na neverejnom zasadnutí a preskúmal ju zo všetkých hľadísk uvedených v § 25 ods. 2 citovaného zákona.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

Sťažovateľ v sťažnosti namieta porušenie svojho práva podľa čl. 6 dohovoru uznesením najvyššieho súdu, ktorým najvyšší súd odmietol jeho dovolanie proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) č. k. 43 Cob/274/2011-1037 z 28. februára 2012 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“) podľa § 243b ods. 5 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) v spojení s § 218 ods. 1 písm. c) OSP ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné. Sťažovateľ vidí porušenie svojho práva v tom, že najvyšší súd sa nezaoberal vecnou správnosťou rozsudku krajského súdu, ktoré podľa vychádza z nesprávneho posúdenia skutkového stavu a nesprávneho vyhodnotenia dôkazov.

Právo na súdnu ochranu sa v občianskoprávnom konaní účinne zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom vrátane dovolacích konaní. V dovolacom konaní procesné podmienky upravujú ustanovenia § 236 a nasl. OSP.

V rámci všeobecnej úpravy prípustnosti dovolania proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu z ustanovenia § 237 OSP výslovne vyplýva, že dovolanie je prípustné, len pokiaľ ide o prípady uvedené pod písm. a) až g) tohto zákonného ustanovenia. Dovolanie je prípustné aj proti rozhodnutiu odvolacieho súdu v prípadoch uvedených v § 238 OSP.

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaniach, ktoré im predchádzali, alebo samotných rozhodnutiach došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmania vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00).

Najvyšší súd v relevantnej časti odôvodnenia napadnutého uznesenia k neprípustnosti dovolania uviedol:

„Dovolanie žalovaného by vzhľadom na vyššie uvedené bolo procesné prípustné, iba ak v konaní došlo k niektorej z procesných vád uvedených v § 237 O. s. p. o vadu tejto povahy ide. ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ nepodal sa návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom a g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Žalovaný existenciu procesných vád konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a písm. g/ O. s. p. netvrdil a procesné vady tejto povahy v dovolacom konaní ani nevyšli najavo.

Žalovaný tvrdil existenciu vady podľa § 237 O. s. p. písm. f/ O. s. p.. a to odňatie možnosti konať pred súdom žalovanému. Takéto odňatie možnosti videl v tom, že odvolací súd zmenil rozhodnutie súdu prvého stupňa, ako aj v tom, že vo svojich predchádzajúcich rozhodnutiach odvolací súd zaviazal súd prvého stupňa svojim právnym názorom.

Odňatím možnosti konať sa v zmysle uvedeného ustanovenia rozumie taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia tých jeho procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Predmetnému dôvodu dovolania sú vlastné tri pojmové znaky: 1/ odňatie možnosti konať pred súdom. 2/ to, že k odňatiu možnosti konať došlo v dôsledku postupu súdu, 3/ možnosť konať pred súdom sa odňala účastníkovi konania. Vzhľadom k tej skutočnosti, že zákon bližšie v žiadnom zo svojich ustanovení pojem odňatie možnosti konať pred súdom nešpecifikuje, pod odňatím možnosti konať pred súdom je potrebné vo všeobecnosti rozumieť taký postup súdu, ktorý znemožňuje účastníkovi konania realizáciu procesných práv a právom chránených záujmov, priznaných mu Občianskym súdnym poriadkom na zabezpečenie svojich práv a oprávnených záujmov.

V súvislosti so zásadou dvojinštančnosti konania je potrebné uviesť, že nejde o žiadnu zo zásad formulovaných Občianskym súdnym poriadkom tak, aby bola aplikovaná bez výhrad. Z úpravy odvolacieho konania vyplýva niekoľko možností, ako môže odvolací súd pri preskúvaní rozhodnutia súdu prvého stupňa rozhodnúť, pričom k zrušeniu rozhodnutia môže dôjsť výlučne v prípadoch upravených ustanovením § 221 O. s. p. Občianske súdne konanie stojí na zásade predvídateľnosti rozhodnutí súdu. Predvídateľné je také rozhodnutie, ktorému predchádza predvídateľný postup pri konaní a rozhodovaní. Zákon ustanovuje, že účastníci by nemali byť zaskočení možným iným právnym posúdením veci súdom bez toho, aby im bolo umožnené tvrdiť skutočnosti významné z hľadiska sudcovho právneho názoru a navrhnúť k ich preukázaniu dôkazy. Sudcov iný právny názor, než je názor účastníkov konania, môže súd účastníkom v priebehu konania oznámiť. Účelom oboznámenia účastníkov konania s tzv. predbežným právnym posúdením veci je zameranie dokazovania na sporné skutočnosti tak, aby sa vyslovený predbežný názor sudcu potvrdil alebo vyvrátil.

Vo veci prejednávanej odvolací súd vrátil súdu prvého stupňa vec vždy z dôvodu, že súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil, tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav. čo jednoznačne predpokladá postup zodpovedajúci zrušeniu rozhodnutia a vráteniu veci súdu prvého stupňa. Vyslovený právny názor je vždy aplikovateľný len do tej miery, kým z vykonaného dokazovania nevyplývajú odlišné skutočnosti svedčiacie odklonu od už vysloveného právneho názoru. Najvyšší súd už vo svojich rozhodnutiach (napr. sp. zn. 3 Cdo 40/2009 z 5. novembra 2009), konštatoval, že pri viazanosti súdu prvého stupňa právnym názorom odvolacieho súdu zostáva dvojinštančnosť zachovaná, nakoľko účastník má po opätovnom rozhodnutí súdu prvého stupňa (po zrušení a vrátení jeho predchádzajúceho rozhodnutia) možnosť znovu ho napadnúť riadnym opravným prostriedkom na inštančne vyššom súde. Skutočnosť, že súd prvého stupňa je po zrušení a vrátení svojho predchádzajúceho rozhodnutia viazaný právnym názorom odvolacieho súdu, je daná priamo zákonom (§ 226 O. s. p.), preto nemôže zakladať vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p. Od tohto záveru nemá najvyšší súd v prejednávanej veci dôvod odkloniť sa. Prípustnosť dovolania preto nevyplýva ani z tohto ustanovenia. Čo sa týka zmeny rozhodnutia súdu prvého stupňa odvolacím súdom v časti úrokov z omeškania, z dovolania nie je zjavné, kým spôsobom mali byť porušené práva žalovaného, keďže odvolací súd postupoval v súlade s ust. § 220 O. s. p. a žalovanému takýmto postupom nemohol odňať právo konať pred súdom porušením zásady dvojinštančnosti (keďže neboli naplnené predpoklady postupu podľa ust. § 221 O. s. p., pričom takýmto postupom bol zároveň rešpektovaný princíp hospodárnosti konania).

Dovolateľ namieta, že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 1 písm. c/ O. s. p.). Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie veci je relevantný dovolací dôvod (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.), nezakladá ale prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O. s. p. (viď R 54/2012).

Keďže prípustnosť dovolania nemožno vyvodiť zo žiadneho ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku. Najvyšší súd Slovenskej republiky odmietol dovolanie žalovaného podľa § 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. ako smerujúce proti

rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné. So zreteľom na odmietnutie dovolania (z procesných dôvodov) sa nezaoberal vecnou správnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu.“

Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci odvolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu, nie do právomoci ústavného súdu. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1) vyplýva, že ústavný súd nie je alternatívou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov, ktorých sústavu završuje najvyšší súd (*mutatis mutandis* II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96).

Najvyšší súd vyčerpávajúcim spôsobom odôvodnil, prečo považuje dovolanie podané sťažovateľom za procesne neprípustné, pričom ústavný súd konštatuje, že právny názor najvyššieho súdu o neprípustnosti dovolania je v napadnutom rozhodnutí zdôvodnený vyčerpávajúcim spôsobom a presvedčivo.

Za situácie, keď najvyšší súd dospel ústavne konformným spôsobom k záveru o neprípustnosti dovolania, nebol povinný vecne preskúmať v ňom obsiahnuté argumenty sťažovateľa. Ústavný súd zdôrazňuje, že podľa sťažovateľa k porušeniu jeho práva podľa čl. 6 dohovoru uznesením najvyššieho súdu malo dôjsť tým, že najvyšší súd sa nezaoberal vecnou správnosťou rozsudku krajského súdu, avšak ani len netvrdil, že by jeho dovolanie bolo procesne prípustné, a teda že najvyšší súd posúdil prípustnosť dovolania nesprávne.

Ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd nemohol porušiť právo sťažovateľa podľa čl. 6 dohovoru tým, že sa nezaoberal vecnou správnosťou rozsudku krajského súdu, ak dovolanie sťažovateľa bolo odmietnuté pre neprípustnosť.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť sťažovateľa odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. marca 2015